

Η Αγλαΐα-Μπίμπη Παπασπυροπούλου για τη χαρά

Η φύση σαν αποκάλυψη

Όταν παρακολουθείς το δράμα, που προκαλεί μια καταιγίδα στο δάσος μέσα, είναι σαν να παρακολουθείς το δράμα που φέρνει ο πόνος στην ψυχή του ανθρώπου. Σ' αυτή την εικόνα σου αποκαλύπτεται μια πτυχή της βασανισμένης και φουρτουνιασμένης καρδιάς.

Η φύση για μας είναι ο μεγαλύτερος δάσκαλος. Μπορείς να μην πλημμυρίζεις με δραστηριότητα, να μη μαθαίνεις από τη φύση τι σημαίνει προσπάθεια, όταν βλέπεις το σιτάρι να φυτρώνει σιωπηλά, αλλά σταθερά, τα δέντρα να μεγαλώνουν, τη χλόη να ξαπλώνεται ασυγκράτητη στο δροσισμένο χώμα, τους θάμνους να πυκνώνουν με δύναμη, τα κύματα με ασταμάτητη ορμή να φουσκώνουν;

Μπορείς να νοιώθεις τον εαυτό σου τόσο απόλυτα νεκρό, ύστερα από ένα βαρύ χτύπημα της ζωής και να σκέπτεσαι πως όλα πέρασαν, όλα τέλειωσαν πια για σένα, όταν παρακολουθείς τα γυμνωμένα δέντρα να μπουμπουκιάζουν την άνοιξη και τους κομμένους κλώνους, τα κλαδεμένα κούτσουρα των αμπελιών, που φαίνονταν μέχρι χτές ξερά και νεκρά, να ξανοίγουν και πάλι τα τρυφερά τους βλαστάρια;

Ποιός σου είπε, ότι δεν μπορείς και πάλι ν' αναπτυχθείς, να μπουμπουκιάσει και πάλι η δική σου καρδιά; Ποιός σε βεβαίωσε ότι είσαι νεκρό σώμα, επειδή το ψαλίδι του μεγάλου Κλαδευτή έκοψε μερικές από τις βέργες σου; Έχεις το δικαίωμα να εμποδίσεις τη ζωή; Μπορείς σκόπιμα να σταματήσεις την ψυχική σου ανάπτυξη;

Παρατηρώντας τα βουνά και τα δάση ο Νίτσε έγραψε ένα πολύ βαθύ και πολύ αληθινό λόγο: "Αν δεν δώσουμε στις ψυχές μας ορίζοντες στερεούς και γαλήνιους, σαν τους ορίζοντες του κάθε βουνού και κάθε δάσους, τότε η εσωτερική μας ψυχή θα χάσει κάθε γαλήνη. Θα διασκορπιστεί ανικανοποίητη, όπως εκείνη του ανθρώπου της πολιτείας, που δεν γνωρίζει την ευτυχία και δεν μπορεί να τη δώσει".

Ποιός μπορεί να νοιώσει το μήνυμα που στέλνουν τα δάση; Αναρίθμητα δέντρα, συνταιριασμένα το ένα δίπλα στο άλλο, έχεις την εντύπωση πως κραυγάζουν όλα μαζί την υπέροχη ιαχή του Σίλλερ: "εκατομμύρια άνθρωποι, αγκαλιαστείτε!" Κλείνουν στα κλώνια τους, στους κορμούς τους, στις ρίζες τους, στη γη τους, αναρίθμητες φωλιές, ατέλειωτο πλήθος ζωντανών οργανισμών, ασύλληπτη ποικιλία ζώων. Τι πιο στοργικό θα μπορούσε να παρατηρήσει κανείς από ένα δάσος;

Οι πηγές πάλι αναβλύζουν, με μίαν απλότητα άφθαστη, το γάργαρο νερό τους. Προσφέρουν ζωή, δροσιά, βλάστηση. Προσφέρουν το ίδιο περιεχόμενο της γης στα άλλα πλάσματα, που τρέχουν και ζουν πάνω στη γη. Ποιά μάνα προσφέρει το γάλα της με περισσότερη τρυφερότητα και ανιδιοτέλεια από μια πηγή;

Προσέξτε τη θάλασσα. Όταν μας παρασύρει μια κούφια και ανόητη επιδειξιμανία, ας γυρίζουμε τα μάτια μας προς τη θάλασσα... Κρύβει στα έγκατά της τους πιο παραμυθένιους θησαυρούς κι όμως φαίνεται στην επιφάνεια τελείως απομονωμένη από στολίδι. Τα πλούτη της φυλάγονται στα βάθη των ωκεανών, πολύχρωμα, πολύτιμα, γεμάτα μυστηριώδη ομορφιά. Κι όμως! Αυτή η ίδια δεν φαίνεται παρά σαν μια ίσια, λεία, επίπεδη, γαλάζια επιφάνεια.

Θυμηθείτε ακόμη τις κορφές των πιο ψηλών βουνών. Είναι συνήθως κρυμμένες πίσω από ένα βαθύ πέπλο, σκεπασμένες πίσω από ένα αδιαπέραστο σύννεφο. Οι μεγάλες ψυχές, οι καρδιές με την πιο υψηλή ευαισθησία και αγάπη, μένουν σκεπασμένες, κρύβουν συχνά, γεμάτες αιδημοσύνη, το ύψος τους, τη μεγαλωσύνη τους. Δεν είμαστε ρηχοί και μικροί, όταν επιδεικνύουμε το ελάχιστο ψυχικό μεγαλείο, που μπορεί κάποτε, σε μια στιγμή να είχαμε;